

ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

Γ. Ζ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΥΛΛΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Γ. ΣΠ. ΜΑΚΡΗΣ

ΠΡΟΣ ΤΙ Η ΖΩΗ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ;

Β'.

Ἐπιπέδον ἢ ἀνθρωπότης δὲν ἐπλάσθη ἀνευ σκοποῦ, τούτο εἶναι ἀξίωμα σχεδὸν ἀναπόδραστον. Διότι τίς, παρατηρῶν τὴν ἐν τῇ φύσει μεγάλην σκοπιμότητα, δύναται νὰ ἀρνηθῆ τούτο; ἢ τίς, παρατηρῶν ὅτι καὶ τὸ ἐλάχιστον τῶν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ πρὸς ὠρισμένον σκοπὸν ἐπλάσθη, δύναται νὰ ἀρνηθῆ τὸν σκοπὸν τούτον ἐν τῷ συνόλῳ τῶν ἀνθρώπων, ὑπερ ἀνθρωπότητα καλοῦμεν;

Ἡ ἱστορία ἔπειτα, αὐτὸς ὁ ἀδέκατος καὶ ἀμερόληπτος κριτής, παρέχει ἡμῖν εἰς πᾶσαν αὐτῆς σελίδα ἀποδείξεις καὶ τεκμήρια ἀναμφύριστα τοῦ μεγάλου σκοποῦ πρὸς ὃν ἡ ἀνθρωπότης ὠρισμένως τείνει.

Λαοὶ καὶ φύλα ἐρχόμενα καὶ παρερχόμενα, ἀκμάζοντα καὶ παρακμάζοντα, ἐπίσημα ἢ ἄσημα, δὲν παρουσιάζονται ἐν τῇ ἱστορικῇ σκηνῇ τῆς ἀνθρωπότητος ἀπλῶς ἵνα πληρώσωσι τὸ κενὸν τοῦ πλαισίου καὶ τῆς εἰκόνας, ἀλλ' ἵνα ἐπιτελέσωσιν ἕνα ὠρισμένον σκοπὸν, στενῶς συνδεδεμένον μετὰ τοῦ συνόλου.

Ἄτομα μικρὰ ἢ μεγάλα κατὰ καιροὺς ἀναφαινόμενα ἐν τῇ τῆς ἱστορίας κοίτῃ, ἵνα μεγαλοεργήσωσιν ἢ ἵνα κακοεργήσωσιν, ἵνα ὡς ἥρωες ἀποθάνωσιν ἢ ὡς προδότες κακῶς ἀπολεσθῶσιν, ἵνα ἐμφαίνουσιν ὠρισμένον σκοπὸν, ἐν καὶ ἐν τῷ συνόλῳ ἡ ἀνθρωπότης φαίνεται προτιθεμένη.

Τί ἂν ὁ πλανήτης ἡμῶν οὗτος, ἐν οἰκοῦμεν, νὰ πολεσθῆ μέλλῃ διὰ πυρακτώσεως ἢ δι' ἀποφύξεως ἢ ὀπωροδότητος; Ἄλλως οἱ ἀστρονόμοι καὶ οἱ γεωλόγοι λέγουσιν; Ἡ ἀνθρωπότης ἄχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς θὰ ἔχῃ τέλει ἐκπληρώσει τὸν ὑπὸ τὴν παρούσαν μορφήν καὶ ἐν τῇ ἐνεστώσει τῶν πραγμάτων καταστάσει σκοπὸν αὐτῆς καὶ θὰ εἰσέλθῃ εἰς νέαν περιόδον ἐποχῆν, ἧς ὁμοίως δὲν θὰ ᾔνοιε ἄσχετος πρὸς τὸ σύνολον ὁ σκοπός.

Ὁ πολιτισμὸς ἡμῶν, αἱ πρόοδοι καὶ αἱ γνώσεις, αἱ ἐπιστῆμαι καὶ αἱ τέχναι δὲν εἶναι ἢ μερικὰ τινα μέσα τείνοντα πρὸς τὴν βαθμιαίαν συντέλειαν τοῦ ὠρισμένου τῆ ἀνθρωπότητος σκοποῦ.

Ὁ νοῦς ὁ ἀνώτατος, ἡ διάνοια ἡ ὑπερτά-

τη, ἧς τὸνδε τὸν κόσμον ἔπλασε καὶ διέμορφωσε καὶ ἧς ὁ μέγας κυβερνητικὸς δάκτυλος ἔχῃ φαινὰ καὶ ἐναργῆ πάντοτε καὶ πανταχοῦ παρέχει ἐν τῇ κοίτῃ αὐτῆς τοῦ κόσμου ἐξελίξει, δὲν ἔρριψεν εἰς τὴν γῆν ἀνευ ὠρισμένου σκοποῦ τὸν ἀνθρώπον, ὡς οὐδὲ τὸν κόκκον τῆς ἄμμου ἀσκόπως ὕριον τῶν θαλασσῶν ἔταξε.

Ἐν παντὶ καὶ πᾶσιν ὑπάρχει σκοπός. Ἀλλὰ θὰ εἴπῃ τις πρὸς τίνα ἄρα γε σκοπὸν ἡ ἀνθρωπότης ἐπλάσθη καὶ εἰς τί θέλει συντέλειαν ὁ πολιτισμὸς καὶ αἱ πρόοδοι αὐτῆς; Ἀπαντῶμεν.

×

Ὁ Ὑψίστος Νεὺς, ὅστις, κατὰ τὴν ὑψηλὴν καὶ θεωρητικὴν τοῦ Μαῦσέως γλώσσαν, “διεμέρισε τὰ ἔθνη καὶ ἔστησε τὰ ὅρια τῶν ἔθνων,” (Δευτερονόμιον β' 8) καὶ ὅστις, κατὰ τὸν οὐρανοβάμονα Ἀπόστολον, “ἐποίησεν ἐξ ἑνὸς αἵματος πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων κατοικεῖν ἐπὶ πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, ὅρισας προστεταγμένους καιροὺς καὶ τὰς ὁρθεσίας τῆς κατοικίας αὐτῶν,” (Πράξεις ιζ' 26) — ὁ Ὑψίστος, ὁ κυβερνῶν τὰ ἄτομα καὶ τοὺς λαοὺς, τὸν ἐν τῷ πηλῷ σκώληκα καὶ τὸν ἐν τῷ ἀχανεῖ αἰωρούμενον πλανήτην, ἕνα μέγιστον καὶ ὑψίστον ὄριον διὰ τὴν ἀνθρωπότητα σκοπὸν, ἐν διατρανοῦσι σαφέστατα καὶ τῶν ἱστορικῶν γεγονότων ἢ ἀλληλουχίας καὶ τῶν χριστιανικῶν γραφῶν αἱ θεόπνευστοι βήσεις καὶ τῆς ἀληθοῦς φιλοσοφίας αἱ μελέται καὶ αἱ ἔρευναι. Καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον τὸν ὑψίστον καὶ μέγιστον ἄγονται ἀναμφιλόκτως ἐκόντα ἢ ἄκοντα, ἐν γνώσει ἢ ἐν ὀγνοίᾳ, τὰ ἔθνη καὶ οἱ λαοὶ, τὰ ἄτομα καὶ αἱ κοινότητες.

Τί ἂν οἱ μὲν καλοῦσιν αὐτὸν Ἀνθρωπισμὸν ἢ Τελειοποίησιν, Πρόοδον ἢ Πολιτισμὸν;

Παραμένει πάντοτε ἀμετάβλητος καὶ ἀναλλοίωτος, ὑψίστος μεταξὺ πάντων τῶν διασταυρουμένων μυρίων σκοπῶν τῶν ἀνθρωπίνων τῆς γῆς σκωλήκων.

Τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Ἰησοῦ ὀνομάζει αὐτὸν διὰ τοῦ ὑψίστου τῶν ὄρων: «Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.»

Διὰ τὴν βασιλείαν ταύτην ἡ ἀνθρωπότης ἐπλάσθη καὶ πρὸς ταύτην φέρεται διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ τῶν παρερχομένων γενεῶν ἢ τῶν ἐμφανιζομένων καὶ ἀφανιζομένων ἔθνων καὶ κρατῶν. Ταύτην δὲ καὶ οἱ Ἕλληνας καὶ

οἱ Ῥωμαῖοι — καὶ μέγας Ἀλέξανδρος καὶ Δημήτριος ὁ Φαλιρεὺς — καὶ Νέρων καὶ Ἰούδας — καὶ Ἄννας καὶ Κοϊάφας — καὶ Ἡρώδης καὶ Πιλάτος — καὶ διώκται καὶ ἀπόστολοι — καὶ ἐχθροὶ καὶ φίλοι — ἐξυπηρέτησαν καὶ ἐξυπηρετοῦσιν ἀρνητικῶς ἢ θετικῶς, ἐν γνώσει ἢ ἐν ἄγνοίᾳ, ἐκόντες ἢ ἄκοντες.

Τί δὲ εἶναι ἡ βασιλεία αὕτη; Ὁ,τι ὑψίστον οὐδὲ νὰ φαντασθῆ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα ἐτόλμησεν. Ἀποθῆσις τοῦ ἀνθρώπου.

×

Ὁ ἀνθρωπότης, ἧς ἐπλάσθη διὰ νὰ ἐξυψωθῆ πρὸς τὸν Θεόν σου καὶ ἧς ἔρπει εἰς τὸν πλὸν τῆς γῆς, ἀφουρνισθῆ! Ὑψώσον τὴν κεφαλὴν σου ὑπεράνω τῶν φθειρομένων καὶ παρερχομένων ἐπιθυμητῶν σου, ὑψηλότερον τῶν μηδαμινῶν σκοπῶν σου καὶ τῶν δολιπλοικιῶν τῆς ὑπερηφάνου μικρολογίας σου — πρὸς τὸν ἀληθινὸν σκοπὸν, πρὸς τὸ ἄκρον ἄκρον τῶν ἐπιθυμητῶν, πρὸς τὸ ὑπερτάτον καὶ ὑπατόν ἑφετόν!

Ὡς τὰ παιδία κτίζουσι παίζοντα καὶ πλάττουσι μηδαμινὰ τινα καὶ ἀνύπαρκα καὶ ἔχονται μετὰ στοργῆς πρὸς ταῦτα, οὕτω καὶ σὺ μετὰ στοργῆς ἔχεσαι τῶν μηδαμινῶν σου ἐν τῇ γῇ κτίσεων, τὰς ὁποίας ὁ χρόνος ἢ τοῦ γήϊνου τέλους τὸ πῦρ καὶ ὁ ὀλεθρὸς θέλουσιν ἐξαφανίσῃ, καὶ λησμονεῖς τὸν ὑπερτάτον καὶ ἀνώτατον πάντων τῶν σκοπῶν, δι' ὃν καὶ ἐπλάσθη καὶ πρὸς ὃν φέρεσαι!

Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, τὰ στοιχεῖα πυρὶ καυσόμενα διαλυθήσονται, τὰ ἀνθρώπινα ἔργα κατακαήσονται καὶ τὸ παρὸν ἀλλοιωθήσεται καὶ ἀφανισθήσεται, ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοῦ ὀλεθροῦ τούτου σὺ μόνη θέλεις σταθῆ ἵνα ἴδῃς νέους οὐρανοὺς καὶ νέαν γῆν, ἵνα ζήσῃς ἐν τῇ αἰωνίᾳ τοῦ Θεοῦ εὐδαιμονία, δι' ἣν ἐπλάσθη καὶ πρὸς ἣν προωρίσθη.

Ὁ ἀνθρωπότης, μὴ λησμονῆς τοῦτο! Ἡ ζωὴ σου ὅλη καὶ ὁ πολιτισμὸς σου πρὸς τοῦτο τείνουσιν. Ἐτέθης ἐν τῇ γῇ ἵνα γείνης ἀξία διὰ τὸν οὐρανόν.

Ἀλλοίμονον εἰς ἐκείνους, αἵτινες θέλουσι παραγνωρίσῃ τὸν ὑψίστον σκοπὸν καὶ προορισμὸν τούτον!

✱